

INHOUD

WITTE VOGEL ☀ 1

Stenen tijdperk, 6000 jaar geleden

DE HAAS IN DE MAAN ☀ 31

Romeinse tijd, 2000 jaar geleden

BOSMEISJE ☀ 61

Middeleeuwen, 1000 jaar geleden

VERLOREN EN GEVONDEN ☀ 91

1650

DE MAGISCHE STEEN ☀ 121

Victoriaanse tijd (1837-1901)

DE GEHEIME HUT ☀ 151

1930

DE WENSBOOM ☀ 181

Onze tijd

Van de auteur ○ 210

Planten en dieren ○ 212

6000 jaar geleden liep Tani op een plek waar geen voet eerder gelopen had...

WITTE VOGEL

WITTE VOGEL

Het leek de eerste morgen in een nieuwe wereld. Tani stond met haar boog in haar hand op de top van de heuvel. Ze keek uit over het land aan haar voeten. Bomen bedekten de helling, de vallei in de diepte en de lage aardrug die daarachter oprees. Het woud strekte zich uit zo ver ze kon kijken. Hier en daar waren wat plekken grasland met verspreid staande bomen. Tani kneep haar ogen tot spleetjes. Ze zag nergens een sliertje rook, ze hoorde geen enkele stem. Er bewoog niets, behalve twee buizerds die hoog in de lucht zweefden. Ze stond aan de rand van een enorme, lege wildernis.

‘Hier ben ik’, zei ze. ‘Ik heet Tani. Toon me je geheimen!’

Tani's volk had vele dagen gereisd. Ze waren op zoek naar goede grond, waar ze graan konden zaaien en waar hun dieren konden grazen.

Gisteren waren ze bij de heuvel aangekomen en meteen aan de slag gegaan: ze maakten een grote open plek, bouwden hokken voor de dieren en een hut voor elke familie. Toen alles klaar was en de zon onderging, vierde de clan de lange reis met een groot kampvuur. Ze zongen liederen en vertelden elkaar verhalen tot diep in de nacht. Tani luisterde terwijl ze in de flakkerende vlammen staarde, tot ze in slaap viel onder de sterren. Toen weefden de verhalen zich door haar dromen.

Vanmorgen was ze al vroeg wakker geworden. Snel was Tani opgestaan en weggeslopen uit het kamp. Ze wilde geen taak krijgen waardoor ze thuis zou moeten blijven... Ze wilde op verkenning uit!

En nu stond ze op de top. Ze zwaaide haar boog over haar rug en liep geruisloos over de helling naar beneden. Ze speurde tussen de bomen, haar oren gespist. Elk blad,

elke geur en elk geluid sprak tot haar. Ze liet zich leiden door het woud. Ze volgde de muskusgeur van een vos. Even verderop zag ze een pluk dassenhaar in een braamstruik. Een eekhoorn lokte haar naar een plek die begroeid was met viooltjes, en daar ontdekte ze de afdruk van berenpoten in de aarde. Ze was zo verdiept in alle sporen dat ze het kamp, de clan en zelfs zichzelf vergat. Terwijl ze rondzwierf als een vos, werd ze vos. Terwijl ze zich net als een das liet leiden door haar neus, werd ze das. Terwijl ze voorzichtige stapjes zette zoals een hert, werd ze hert.

En net als deze dieren lette ze goed op waarschuwende geluiden van vogels, en op tekens die de nabijheid van een wolf of beer verraadden, want ze wist dat ze voorzichtig moest zijn: ze liet zelf ook een spoor na!

Zo bracht het woud Tani naar de voet van de heuvel. Daar zag ze een heleboel sporen samenkomen in een waaier van hoeven, poten en pootjes. Ze wist wat dat betekende. *Hier is water in de buurt!*

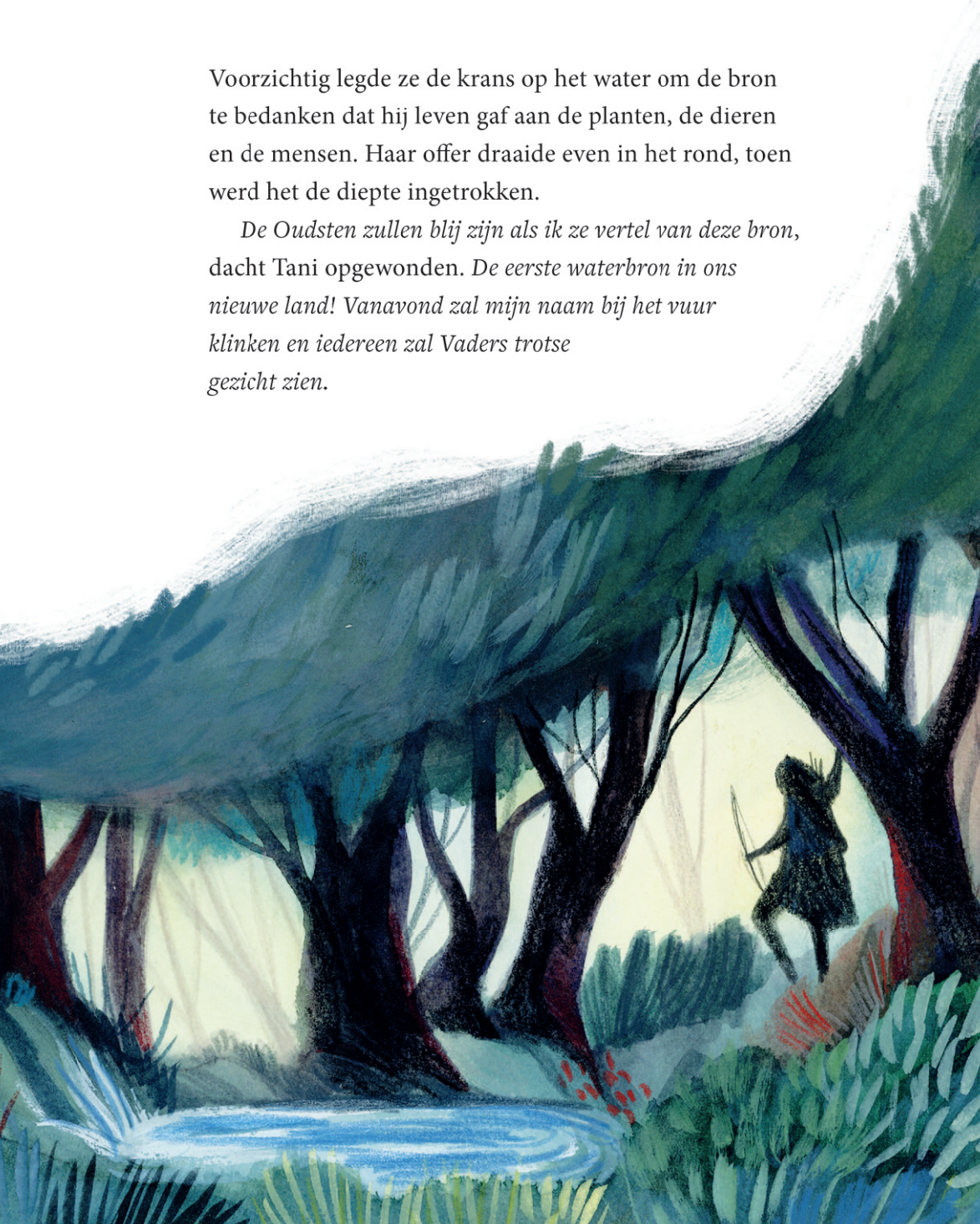
Tani volgde de afdrukken tot ze een eindje verderop licht zag schitteren tussen de bomen. Ze wrong zich ernaartoe door een wirwar van takken en twijgen. Opeens zag ze een open plek met een ondiepe poel waarin een bron borrelde die kringen maakte in het water.

Tani had vaak gehoord dat een poel een heilige plaats was, een ingang naar de Andere Wereld waar de geesten leefden. Niet alleen goede geesten, maar ook kwade! Ze keek schichtig om zich heen. Misschien was ze niet welkom... Hoe zou ze deze plek kunnen eren? Ze plukte een handvol lang gras en vlocht er een krans van. Ze maakte de kringen precies na, want van die vorm leek de poel erg te houden.

Voorzichtig legde ze de krans op het water om de bron te bedanken dat hij leven gaf aan de planten, de dieren en de mensen. Haar offer draaide even in het rond, toen werd het de diepte ingetrokken.

De Oudsten zullen blij zijn als ik ze vertel van deze bron, dacht Tani opgewonden. De eerste waterbron in ons nieuwe land! Vanavond zal mijn naam bij het vuur klinken en iedereen zal Vaders trotse gezicht zien.

Ze liep terug naar het hooggelegen woud. Af en toe stond ze stil om met haar stenen mes een kerf in een boom te snijden. Zo zou ze de poel gemakkelijk terug kunnen vinden. Toen ze vlak bij het kamp was, zag ze dat iedereen hard aan het werk was.

Haar ooms hakten lange takken van een hazelaar om er hekken van te maken. Haar neefjes waren hout aan het sprokkelen en even verderop zochten vrouwen kruiden en wortels.

Tani liep het kamp in, waar twee vrouwen brood aan het bakken waren. De oudere kinderen letten op de geiten. Aan de andere kant van de open plek waren Nomu, de sjamaan, en zijn zonen bezig om palen in een cirkel in de grond te slaan. Zo markeerden ze de heilige plek: de plaats waar de clan de goden zou eren, die macht hadden over alle dingen. Haar moeder was daar ook. Ze zag Tani en liep naar haar toe.

Tani haalde diep adem. Ze hoopte dat ze geen moeilijkheden zou krijgen omdat ze het kamp had verlaten. Ze had immers de poel ontdekt!

Haar moeder nam haar mee naar de rand van de open plek, weg van de anderen. 'Iedere hand is aan het werk, maar niet de jouwe', zei ze streng. 'Toen we je nodig hadden, was je weg.'

Tani voelde dat haar gezicht rood werd. 'Ik was niet lang weg', antwoordde ze. 'En ik heb water gevonden – een bron in het woud!'

Haar moeder schudde haar hoofd. 'Je had daar niet alleen naartoe moeten gaan', zei ze. 'We hebben je wel duizend keer gewaarschuwd. Het woud heeft klauwen en tanden, Tani! Je vader en broers zijn je gaan zoeken.'

'Maar ik was veilig!' riep Tani uit. 'Ik liep net zo behoedzaam als de dieren in het woud en ik heb een offer gebracht aan de poel.'

‘Water zoeken is mannenwerk’, zei haar moeder. ‘Jouw plaats is hier, bij de vrouwen en de meisjes.’

Tani wilde uitleggen dat ze niet was zoals de andere meisjes, maar ze zei niets. Ook al was er niemand in de buurt, ze voelde hoe alle ogen van de clan naar haar keken.

Toen Tani’s vader en broers terugkwamen, droegen ze een hert tussen zich in. ‘Je had je pad goed gemarkeerd’, zeiden haar broers. ‘We hebben het gevolgd tot we bij de bron kwamen en daar vonden we een lekker maaltje voor ons allemaal.’

Tani’s vader zag haar verdrietige gezicht. ‘Je hebt het goed gedaan, dochter’, zei hij met een goedkeurend knikje. ‘Maar ga nooit meer alleen het bos in. De geesten daar zijn bevriend met de wilde dieren, je kunt ze niet vertrouwen. Jouw plaats is hier, bij je moeder.’

‘Maar waarom moet ik leren spinnen en bakken?’ protesteerde Tani. ‘De andere meisjes kunnen dat veel beter dan ik. Mijn draad breekt steeds en zelfs de honden lusten mijn brood niet.’ Ze hielp haar vader de pijnkoker van zijn schouder te tillen. ‘Waarom kan ik niet met jou mee om te jagen in het bos?’

‘Ik weet dat je heel goed met je boog overweg kunt, Tani’, zei haar vader. ‘En ik heb gezien hoe het woud tot je spreekt. Je hebt een zeldzame gave. Maar we moeten de tradities van ons volk volgen. Jouw plaats is hier, niet in het bos.’

‘Er is geen plaats voor mij in de tradities van ons volk!’ gilte Tani en ze rende weg om haar hete, boze tranen te verbergen.

Haar vader zag haar verdwijnen tussen de hutten. ‘Er bestaat geen andere plaats, kleine beer’, zei hij droevig.

Een eindje verderop stond Nomu. Hij had alles gezien, maar hij zei niets.

Tani rende het kreupelhout in en vond een plek die begroeid was met gras. Daar liet ze zich vallen. Ze voelde zich net zo verward en doornig als de wilde roos. Ongeduldig veegde ze haar tranen weg en rolde op haar rug. Boven haar trilden duizenden blaadjes in de wind. Ze staaarde naar ze en liet hen dansen in haar hoofd.

Langzaam werd ze kalm. Ze voelde hoe de aarde haar omarmde en de rijke, zoete geur van het woud bracht weer een glimlach op haar gezicht.

